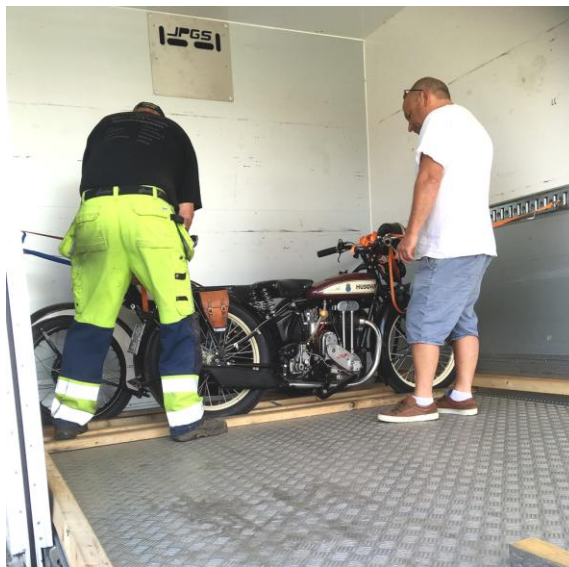

Äventyret Windmill 2018.

Efter lite funderingar och viss övertalning från Annebergshållet, så blev det så att vi åkte med. Förberedelser är ett måste, säger Jan-Åke Carlberg, så träning att köra i 36 km skulle vidtas. Tillfället kom på MCV Kungsbackas grillkväll, Anneberg - Hanhals på småvägar. Jan-Åke hade monterat sin mobiltelefon på styret och såg precis hur fort vi körde, 35,16 dit 37,22 hem, vi var i närheten. Lite halvryckigt på 3-ans växel på Rexen skulle nog passa.

Torsdag 19/7 börjar ilastningen av 8 st Mc + 1 st med sidvagn, nu hade vi ju sådan tur att bli sponsrade med en Volvo lastbil som Håkan Brorsson hade fått tillgång till, tusan så behändigt. Med diverse 2" x 3" träreglar och spännband satt cyklarna som gjutna i skåpet. Så med två privatbilar med fyra i varje och två in lastbilen blev det 10 st, visst ja 9 Mc + 1 Hustru då stämmer det, bra att hon höll kollen på oss, eller kanske det var på mig, vem vet?

Fredag 20/7 avgång för lastbil 06,30 övriga 06.00.

Det knallar på riktigt bra. Färja Helsingborg-Helsingör och sedan 20 tradiga mil

genom Danmark. Nästa färja Rödby-Puttgarten och mat och dryck sitter fint efter denna långa etapp.

Det måste också sägas att utan AC i bilen hade vi nog dunstat bort.

Efter ett litet stopp vid "läsknederlaget" så bestämdes ett möte med lastbilen på den första större parkeringen. Vi väntar nästan en timme, ingen lastbil och ingen kontakt.

Nåväl, dom har gps och i vår bil sitter två virtuoser på mobiltelefoner, Jerry Garthman och

Sune Magnusson. Ca 10 mil i Tyskland kommer vi in på mindre vägar, men Teamet i baksätet lotsar oss rätt och snart är vi framme.

Vilket stort område!

Snart hittar vi Husqvarna gänget och parkerar vid deras husbilar.

Gräsmattor, träd, buskar ser ungefär ut som hemma, brunfärgat, kanske inte så konstigt med 30 plusgrader. Det är som en vägg att kliva ur bilen.

Innan avlastningen behövs vätska i massor, nu pratar vi inte små fjuttiga flaskor, nä hinkar är det som gäller.

Vilken organisation Tyskarna har, hämta startkort och dyligt är en procedur bara det.

En hel bag full med muggar-kapsylöppnare- program-medalj-information om nästa rally, säcken full kan man säga . Avlastning sker i omvänd ordning och nästan alla från Sverige ställer upp på gräsplan.

Vi läser igenom pappren som säger, att ta Motorcyklarna och kör ca 2 km till Snickers Butik, det Svenska företaget, så bjuds det på ryggsäckar, kepsar med ledbelysning plus andra grejer. Utrustningen för Mc åkning var inte reglementsenslig, men till lite försvar hade alla hjälm, nåväl, alla kom fram lyckligt. Så lugnar det ner sig ett tag, och maten börjar 19:00. En jätte grill sprider doft över området.

Ett stort tält rymmer både deltagare och Mc som ska köras in på kvällen för förvaring.

Lördag morgon, 9:30 start med en minuts mellanrum, det är redan 28 grader varmt. När det är vår tur att starta, säger speakern på engelska, här kommer ett svenskt ekipage, han ser glad ut och älskar sin motorcykel och Hustrun som sitter bakpå, vad får dom allt ifrån? Startflaggan fälls och vi är på väg.

Det går inte så många km innan första tidskontrollen på 36 km i timman, kontroller på tid följer rallyt igenom, inga frågor, ej heller något till passagerarna.

Små vägar och små städer, vissa vägar med asfalt ca 3,5 m breda, ibland kullersten genom byarna, på ett avsnitt var det som om en häst gick på gruset och hjulen på betongen. Svårkört för att det var så smalt.

Vid varje kontroll slut kom damer med mineralvatten, mycket uppskattat i värmen.

Nästa stopp bestod i att placera framhjulet 70 cm från en vägg, nära var det.

Vid stopp noterades tiden och en klocka talade om när du skulle starta igen.

Både lördag och söndag var det överfarter med färjor, det fanns tydligen en överenskommelse att motorcyklar skulle få förtur. Två fulla färjor såg vi, överfarten tog inte så lång stund, men ändå gick det stora fartyg förbi.

Vid lunch var det gott att kliva av, även fast kläderna limmades fast vid kroppen. Fantastisk god mat fanns på alla ställen.

Pilningen på banan är fyrkant vänster, kon rakt fram, rund höger, markeringarna satt på alla konstiga ställen det var väldigt lätt att köra fel. Vid farliga korsningar fanns folk med västar som vinkade fram och stoppade trafiken. Man har väl lärts sig att inte lita på det till 100 procent. Vi stannade vid stoppmärket och vakter höll upp sina flaggor, då kommer en Mc med vagn och blåser förbi på insidan! Två bilar fick bromsa kraftigt för att undvika den. Det sägs att värmen kan spela in, men tro mig hjärtat satt i halsgropen.

Färden fortsätter och efter några mil börjar kroppen kännas "svampig" och man vill kliva av en stund, då börjar en ny sträcka på 36 km i timmen, så håller det på i 16 mil som var lördagens etapp.

Tillbaka vid start o mål området, hade 2 av Kungsbackas äldste Mc gett upp andan, 7 kvar till söndagen.

Kanske för ung att köra AJS men att åka i sidvagnen gick bra.

Söndag är vi igång igen, olika starttider har vi och start med kall motor inom 1 min gäller.

Jodå, Rexen var på hugget och startar på första, hoppas det håller i sig,

Lisbeth spanar mot skyn och får syn på en lågflygande stork, men kan inte påminna sig att vi beställt någon.

På ett ställe kör vi fel, ser en kon sittande på en trädstam, framme vid korsningen finns

ingen hänvisning, en Tysk Mc förare börjar prata med oss, vi begriper inte ett ord.

Till slut visar han att vi ska vända. Tittar där jag såg förra märket, finns ett på motsvarande sida,

alltså en infart till ett hus, HMM....

Det pågår även en cykeltävling, med nästan identiska skyltar, mycket förbryllande.

Värmen stiger och vi ser många som mekar efter vägen, om det nu går att korsa fingrarna i handskarna så är det rätta tillfället, men än så länge tuffar Rexen på. Kanske var det handpåläggning från Hustrun?

Söndagen tog många offer, förmodligen magneter som gick varma. Jerrys BSA ville inte fortsätta, var helt omöjlig att starta, sa Jerry.

En del stopp hos firmor blev det som ville sponsra rallyt, med glass o dryck var det välkomna stopp. (Bild till vänster)

Två olyckor såg vi, en Mc som krockat med en skördetröska i en kurva med smal väg. Ambulans på plats, men hur det gick vet vi inte. Likaledes smal väg, cyklist och Mc i en kurva polis på plats.

Det gällde att ta det försiktigt, nylagd asfalt på smal väg med strösand, då kände man att bakhjulet släppte ibland, ändå körde vi inte fort.

Börjar tänka på alla Mc vi sett, vem har hört om Bock & Hollender- Odin- OD ostner dresten-Allegro- Hulla? Bara för att nämna några. En del i bruksskick och del hade inte en skruv som var fel.

Vi kommer ikapp en mindre Mc med remdrift, där föraren ömsom "hånkade" uttrycket använder Carlberg för "en hand på axel bogsering", vissa avsnitt sågs han trampa som en vettvilling. Han såg visserligen ung ut, men i denna värme.

Landskapet breder ut sig, och stora majsält passerar, stannar vid en stor gård med tinnar och torn och fin restaurant. Här bjuds det på lunch chili con carne, bröd och dricka. Några vidare parasoller fanns inte, så flaskorna som stod i solen gick knappt att ta i. Den starka maten gjorde inte saken lättare för törsten.

Kollar så vi ligger rätt i tiden, så bär det av igen. Nu står solen mitt i ansiktet och man är tvungen att fälla upp visiret, det riktigt bränner in i hjälmen, och inte är det bra det heller, alla små flugor som surrar runt fälten tycks hamna i hjälmen dom med.

Till slut kommer vi till en liten stad, mellan ångande Mc flödar mineralvattnet. En liten tjej på 8-9 år kommer med en bag, jaha, tänker jag, hon ska samla in muggarna. Då skriker Hustrun, stanna! Med hjälm och utan hörapparater hör jag henne alldeles utmärkt. Tjejen samlar in startkorten i bagen och ser glad ut när ingen lägger i muggar. Stannar och tittar på kartan och ser att det bara är några km kvar av söndagens 12 mil långa etapp.

MÅL, stannar och klappar om Rexen som inte "knorrat" på hela resan. Så av med utrustningen och kläder, åtminstone det som anständigheten kräver. Efter att maskinerna svalnat börjar ilastningen, Lisbeth har skrivit upp i vilken ordning, så regler och spännband stämmer.

I stora tältet bjuds det på kaffe och många olika sorters pajer och tårter, innan prisutdelningen.

Själva prisutdelningen får vi ingen riktig koll på. Folk rusar hela tiden fram och tillbaka och hämtar priser. Sven Bunketorp står upp och ropar att Sune Magnusson ska få pris för sin fina Matchless, och Jan-Erik Carlsson för sin Hendersson, alla deltagande damer fick en pärla i form av en droppe att hänga i halsbandet. Förresten kan Sven tyska? Ingen av oss vet.

A-laget kom på 4 plats, sedan stämmer ingenting, ett pris blev det i alla fall. En stor träplatta med en Väderkvarn i brons, väger flera kilo, om allt går vägen ska den hängas upp i MCV Kungsbackas klubblokal.

På väg i bilen till hotellet, börjar det pratas om maten och till slut förstår man vilka läckergommar man fått i baksätet. Sune – Jerry – Håkan börjar prata recept på fisk och kött rätter. På den 1/2 milen det tog, skulle jag som är totalt ointresserad av matlagning kunna skriva en kokbok.

Så avslutas då äventyret
Windmill 2018 i Kaltenkirchen .

Lastbilen står kvar på området
över natten. Vi gör oss i ordning
för middag på en restaurant
utanför hotellet.

Kocken blir glad när alla tog
samma mat, rumpstek med
tillbehör och även jag fick smaka
en god öl.

Mer bilder finns på www.windmillrally.eu
och på www.veteranenfahrt-norddeutschland.de

Hälsningar Lisbeth o Lennart Hedberg.

